

INTERNATIONAAL

Een stevige rit

Per trein door Zwitserland, zes adressen lossen in Italië, drie terugladen en retour over de Brenner. Deze Truckstar rijdt 'm zelf was geen kattenpis.

truckstar
RIJDT 'M ZELF!

Voorzichtig aan,
want erg ruim is
het allemaal niet.

Een gave rit naar Italië, dat zagen we op de redactie wel zitten. Een lekker bordje pasta op een zonnig Italiaans terras vormde een mooi vooruitzicht. Helaas spat die droom uiteen als we na een lange dag op maandag om 21.30 uur de truckparking in Trento opdraaien. We zijn de enige Nederlanders en voorzieningen zijn er, op een ronduit smerig toilet na, gewoon niet. Ook in de omgeving zijn geen restaurants, maar we hebben wel trek. De receptioniste van een nabij gelegen hotel stelt voor een pizza te laten bezorgen. Ach, het is beter dan niets en we zijn toch al een beetje het besef van tijd kwijt.

Slaapgebrek

Daar zal onder meer slaapgebrek debet aan zijn. Ons avontuur in opdracht van FarmTrans begon immers al op zondag om 05.00 uur in het Belgische Lommel waar we de DAF XF 480, onze trekker voor deze week, aan de met friet geladen koeltrailer koppelen. Een pittig tijdstip voor de zondag, maar de trein van 16.30 uur wacht op ons in het Duitse Freiburg. Het is redelijk rustig op de Belgische en Franse wegen, zodat we ruim om tijd bij de terminal

Het vertrekpunt in Lommel en de zes losadressen in het noorden van Italië.

arriveren. Best spannend die trein, want dat hebben we nog niet eerder gedaan. We melden ons aan en daarna is het wachten totdat we erop kunnen. Uiteindelijk gaat het licht op groen en mogen we als laatste de krappe wagon oprijden.

We waren al gewaarschuwd dat er geen voorzieningen zijn in de trein zelf, dus we nemen water en een sandwich mee. De coupé moeten we delen met twee 'Kollega' die nog net twee woorden Duits spreken. Zij hebben de onderste

We mogen als laatste de krappe wagon oprijden

1

3

2

4

8

bedden alvast in beslag genomen. Zitten kan dus niet meer. Dan maar proberen te slapen. Dat valt nog niet mee met zo'n snurkende Kollega onder je. Om 02.00 uur arriveert de trein in Novara en moeten we eraf. Da's nog geen eenvoudige opgave, zo in het donker en met een brak hoofd die hele rij smalle wagons af. De meeste trucks voor ons hebben een plek gevonden op het spoorcomplex om de rest van de nacht door te brengen, maar wij besluiten door te rijden naar ons eerste losadres. Bij de Italiaanse plaats Lecco raken zowel de meegenomen TomTom als de navigatie van de DAF het spoor volledig bijster. De tunnel die voor ons opdoemt, is kennelijk net open en nog niet opgenomen in de software. Leuk moment voor zo'n uitdaging. Uiteindelijk vinden we toch de juiste route en arriveren rond 05.00 uur bij ons eerste losadres. Nog even tijd voor een tukje. Wat liggen de bedden in onze DAF heerlijk na de harde planken van de trein.

Heftige afdaling

Enige uren later is de ene pallet die we hier moeten lossen er snel uit. Ook nummer twee, op het volgende adres, zijn we vlot kwijt. Daarna is het bijna vier uur rijden naar adres drie in Riva del Garda. De zon schijnt nu volop en het uitzicht op de bergen en de Italiaanse meren is prachtig. We genieten met volle teugen, maar het schema geeft ons helaas weinig tijd om te stoppen. Toch gunnen we ons tien minuten voor een echte cappuccino. We zijn tenslotte in Italië, nietwaar? Een mooi moment om van chauffeur te wisselen, waarbij Arjan het stuur aan mij overgeeft. In Riva gaan er vier pallets uit, waarna we koers zetten naar het

Zelfs haarspeldbochten blijven ons niet bespaard

5

6

7

1. Rond 02.00 uur zijn we in Italië en mogen we er weer af.

2. De treinrit was een beetje afzien met een snurkende Kollega onder je. Voordeel, je hoeft er in ieder geval niet naar te kijken...

3. Bovenop de pas die we onbedoeld namen.

4. Sommige losadressen zitten in niet al te brede straatjes.

5. Even stoppen voor een echte Italiaanse cappuccino.

6. Kaartje pakken bij de tolpoort.

7. Couleur locale.

8. Lossen bij de supermarkt op de berg.

laatste adres voor vandaag. Arjan bemoeit zich met de navigatie. Waar die zegt dat we van de snelweg af moeten voor ons laatste losadres in Pozza di Fassa in de Dolomieten, roept Arjan dat ik nog 24 kilometer verder over de snelweg kan rijden. Wat hij echter niet gezien heeft, is dat we vervolgens op een heuse bergpas terecht komen. Daar zijn we een bezienswaardigheid tussen de toeristen met hun luxewagens en motorfietsen. Aan de klim lijkt geen einde te komen; zelfs haarspeldbochten blijven ons niet bespaard. De beloning is er gelukkig naar: het uitzicht bovenop de pas is waanzinnig. Na een eveneens heftige afdaling bereiken we precies op tijd de supermarkt die ons zes pallets lichter maakt. Een mooi moment om bij te komen na deze enerverende rit. Onderweg naar losadres vijf komen we die avond op de parking in Trento terecht.

Lekker ontspannen

De volgende morgen is het miezerig en mistig. Hopelijk wordt dat beter, want juist vandaag hopen we met wat minder tijdsdruk een paar mooie foto's van de DAF te kunnen maken in het Italiaanse landschap. Die DAF hebben we inmiddels leren waarderen om zijn fijne stoelen en stille cabine. De enige herrie komt van de koelmotor, die geregeld aansprijmt om de lading op temperatuur te houden. We hebben twee soorten bij ons: diepvries en, gescheiden door een opklapwand, gewoon gekoeld. Het brengt de totale lading op een ton of 21 en daarmee heeft de 480 pk sterke XF weinig moeite. Wel merken we op de lange stijgingen dat de DAF in de eco-modus steeds afweegt wat de voorkeur heeft: maximaal vermogen of een mooi brandstofverbruik.

Daardoor ontstaat het gevoel dat hij niet altijd alles geeft wat er inzit. Het is een keuze. Verder blijkt deze moderne truck op de lange afstand bijzonder ontspannen te rijden. Cruise control instellen en de auto doet de rest. Heuvelop kiest de automaat de juiste versnelling en naar beneden houdt de retarder de boel keurig op de ingestelde snelheid vast. En door de afstandsradar is er geen angst voor een kop-staart botsing, want de DAF remt netjes af als er een voorligger opdoemt. Hij doet overigens nog meer zelf: vlak voor de top van de heuvel laat de DAF het gas al los om op momentum de heuvel over te komen. Dat is even wennen, maar het helpt ongetwijfeld mee bij het drukken van het verbruik.

Ruimte genoeg

Het is nog steeds mistig als we rond 08.00 uur bij het losadres in Belluno aankomen. Hier is het even zoeken waar we ons moeten aanmelden. Daarbij helpt het niet dat Italianen geen of weinig Engels spreken. Uit hele verhalen in het Italiaans moeten wij opmaken wat de bedoeling is. Ach, het hoort erbij en uiteindelijk vinden we wat we zoeken. Twee uur later zijn we zes pallets kwijt en kunnen we door naar het laatste adres. De zon is inmiddels doorgebroken, wat de stemming in de cabine beslist ten goede komt. Helaas zijn we net te laat op onze bestemming. Ze zijn begonnen met de lunchpauze en die is heilig in Italië. Eigenlijk hebben ze nog gelijk ook. Dat wij hier nu haastig een boterhammetje met kaas naar binnen werken ... Alleen staan we op een lelijk industriegebied zonder ook maar een koffietentje in de buurt. We begrijpen inmiddels waarom

1. **Fotomoment bij de Parocchia di Crovetta.**
2. **Net te laat om nog te kunnen lossen. Daar sta je dan op een saai industrieterrein.**
3. **Tijd voor de lunch.**
4. **De eerste drie kratten voor de terugreis zitten er in.**
5. **Goed toeven achter het stuur van de DAF.**
6. **Astoria Vini zit aan een mooie laan, maar wij moeten aan de andere kant zijn.**
7. **Achter het bedrijf worden de vijf pallets met wijn heel vlot geladen.**
8. **De Brenner in Oostenrijk blijft een bijzondere route.**

veel chauffeurs zo'n koffiezetter in de cabine hebben. Wel hebben we nog brood en beleg in de koelkast, dus dan is het voor ons ook maar lunchtijd. Ruimte daarvoor heeft de DAF genoeg. Het is er prima toeven met twee man. De grote koelkast onder het bed heeft voldoende capaciteit en in de lade ernaast passen bordjes, flessen water, chocopasta en alle andere zaken die niet per se in de koelkast hoeven. Ideaal. De documentenlade in de middenconsole blijkt het ook prima te doen als tafeltje. Je kunt het slechter treffen.

Drie kratten

Even na 14.00 uur gaat het hek open en kunnen we de laatste dertien pallets lossen. Alle retourfust gaat in twee stapels tegen het kopschot. Inmiddels rollen de adressen voor de retourvrachten binnen op de door FarmTrans meegegeven boordcomputer. Wat was het mooi geweest als we die allemaal vandaag nog hadden kunnen laden, maar door ons oponthoud hier zal dat zeker niet lukken. We besluiten een poging te doen om in ieder geval bij twee klanten te laden. Die zitten redelijk bij elkaar in de buurt, maar door het drukke verkeer op de Italiaanse binnenwegen schiet het minder op dan gehoopt. Het is daarentegen wel mooi rijden, door liefelijke dorpjes en langs kleurende wijnranken. In Pocenia laden we drie kratten met onderdelen voor luchtversingsinstallaties, bestemd voor Waalwijk. Volgens de TomTom moeten we om 17.15 uur bij adres nummer twee kunnen zijn. Een belletje met de planning leert dat de boel daar al om 16.30 uur sluit.

1

4

5

2

3

Wat kan een echte douche toch heerlijk zijn!

Morgenochtend om 08.00 uur zijn we de eersten. Dat haalt de druk van de ketel. Alleen weten we niet waar we kunnen overstaan. We zijn niet bekend in deze streek en de app Truckfly biedt evenmin uitkomst. Belangrijk is dat we ergens terecht komen waar we kunnen douchen. Dat soort voorzieningen voor chauffeurs blijkt in Italië dun gezaaid te zijn, want ook belletjes naar vrienden en bekenden bieden geen oplossing. We besluiten op ons gemak naar het laadadres te rijden in de hoop onderweg iets tegen te komen.

Ijdele hoop

Dat lijkt lange tijd ijdele hoop. Er zijn maar weinig parkeerplekken voor vrachtwagens en echt de stad binnenrijden lijkt ons evenmin een goed plan. Dan doemt Treviso op, een redelijk grote stad. Daar moet toch wel iets te vinden zijn? We rijden wat doelloos over de rondweg en dreigen een beetje somber te worden. Het blijkt allemaal wat lastiger dan gedacht. Ongetwijfeld speelt gebrek aan ervaring ons parten. Als je veel op Italië rijdt, houd je rekening met de lange middagpauzes en weet je de juiste plekken voor de nacht en een goed eetadres wel te vinden.

6

7

8

Gelukkig stuiten we aan de rand van de stad op een grote truckparking die vrijwel leeg is. Mogen we hier wel staan? Geen bordje te vinden dat iets anders zegt en er staan al wat andere trucks, dus besluiten we de gok te nemen. Voorzieningen zijn er niet, maar even verderop wenkt de lichtreclame van een hotel ons. We willen douchen en fatsoenlijk eten, dus gaan we in op de avances van de reclame. De uiterst vriendelijke receptionist van het hotel snapt ons dilemma en stelt ons voor een vriendenprijs een hotelkamer ter beschikking. Wat kan een echte douche toch heerlijk zijn, stellen we vast als we weer fris en fruitig zijn. Het restaurant bij het hotel heeft goede reviews op Google, stelt Arjan vast. Dat geeft de burger moed. Google blijkt gelijk te hebben en helemaal voldaan kruijen we die avond de fijne bedden van de DAF in.

Pallets wijn

Klokslag 08.00 uur staan we de volgende morgen bij ons laadadres - waar ze pas om half negen beginnen. Gelukkig is er koffie. Dat is goed nieuws voor Arjan. Hij is wat uit zijn hum omdat zijn telefoon weigert verbinding te maken met internet. Nu blijft hij verstoken van de sociale updates en het nieuws. Een grote storing bij Vodafone, zo blijkt later. Rond 09.30 uur hebben we de acht pallets binnen en kunnen we op weg naar ons laatste laadadres. Dat is nog geen uur rijden en we schieten lekker op. Van de planning bij FarmTrans krijgen we duimpjes omhoog, dus het zal wel goed gaan. Astoria Vini in Crocetta del Montello zit volgens de TomTom aan een mooie laan met hoge bomen. We vinden de plek, maar daar kan een trailer nooit het erf op. We moeten even om het complex heenrijden, gebaren hulpvaardige medewerkers. Dit blijkt een enorme wijngroothandel te zijn waar de vrachtwagens af en aan rijden. Onze vijf pallets zitten er vlot in. Ze zijn bestemd voor Curaçao, zodat er speciale douanepapieren nodig zijn. Die laten bijna een uur op zich wachten en dus kunnen we pas tegen twaalf aan de terugreis naar Trento beginnen. Daar moeten we eveneens langs een douanekantoor voor de papierwinkel van onze vijf pallets wijn. Het douanekantoor zit naast de truckparking waar we maandagavond strandden. Dat scheelt zoeken. Ook bij daglicht ziet die parking er troosteloos uit: hier nooit meer.

Geen kind

Rond 15.00 uur hebben we alle documenten binnen. De planning bevestigt dat we via Oostenrijk terug kunnen. Mooi, dan pakken we deze rit de Brenner ook nog even

1. De bergpas met zijn waanzinnige uitzichten, het lijkt alweer heel lang geleden.

2. In Ninove moeten de pallets wijn er even uit om bij de rest van de lading te komen.

Keurige score, met al die bergen en binnenwegen

mee. Die route is prachtig, maar we kunnen er niet helemaal ontspannen van genieten omdat we nog geen tolkastje hebben. Zo'n prepaid kastje zou je bij elke pomp voor de grens moeten kunnen kopen, wordt ons gezegd. Dat blijkt niet zo te zijn. Na vijf pompen vinden we uiteindelijk bij nummer zes - al in Oostenrijk - wat we zoeken.

Ondertussen zijn we aan het berekenen hoe ver we kunnen komen deze dag. Volgens de papieren van de planning moeten we morgen in het Belgische Ninove ons eerste adres lossen. Arjan is inmiddels door zijn rij-uren heen, zodat ik het stuur overneem om in ieder geval nog een heel stuk Duitsland weg te kunnen werken. Net na de wissel hoor ik een vreugdekreet van rechts. Arjan heeft weer internet! Daar heb ik de komende uren geen kind aan. Even na middernacht vinden we net voorbij Stuttgart zowaar een lege plek op een verder overvolle parking. Dan zijn we er al heel wat voorbij gereden die werkelijk uitpuilen van de trucks. Het parkeerprobleem speelt duidelijk niet alleen in Nederland. De vakantie is gelukkig zo goed als voorbij, waardoor er slechts hier en daar een plek wordt bezet door een pensionado met SUV en sleurhut. Met precies negen rusturen op de klok starten we donderdag vol goede moed de motor. Ninove is nog wel een flink stuk, maar vanmiddag lossen moet lukken. Baustellen in

3. Lekker, cappuccino en een broodje mozzarella en ham.

4. Op de thuisbasis van FarmTrans in Moerdijk. Hier valt die felblauwe DAF wel op.

Duitsland, vakantiedrukke in Luxemburg en wat oponthoud in België maken dat we het misschien toch niet zullen halen.

Goed bewaakt

De TomTom voorspelt een aankomsttijd van 17.15 uur, waarop de planning meedeelt dat ook hier de poort al om 16.30 uur dicht gaat. Dat zet eveneens een streep door onze eigen planning. Vanavond overnachten vlakbij Waalwijk, ons volgende losadres, wordt hem dus niet. Maar waar kun je in de buurt van Brussel fatsoenlijk staan en hopelijk ook douchen? Opnieuw heeft Truckfly geen oplossing, maar de hulplijnen bieden deze keer wel uitkomst. Bij Wetteren, op slechts een half uur van Ninove, is een grote, bewaakte truckparking met faciliteiten. Dat komt goed uit en met wat weemoed kruipen we voor de laatste nacht de bedden van de XF in. Die liggen echt uitstekend - zelfs voor Arjan, die ondanks zijn bijna twee meter genoeg plek heeft. We vinden de DAF-cabine toch een heel prettige plek om te zijn. Zeker deze versie met de bruine bekleding en de randjes metaal op het dashboard. Er zijn ruim voldoende bergplekken; vooral die boven de voorruit zijn lekker groot. Verder biedt de Super SpaceCab veel leefruimte. Wel zouden er meer USB-aansluitingen mogen zijn en ook het beeldscherm van de navigatie is wat klein. Onze eigen TomTom heeft een groter scherm en is zodoende gemakkelijker afleesbaar.

Keurige score

De volgende ochtend kunnen we zowaar starten met een kop koffie en verse broodjes van de pomp. In Ninove moeten de pallets wijn er even uit voordat we de rest kunnen lossen, maar het gaat vlot en een goede twee uur later is Waalwijk al in zicht. Na wat geharrewar over de plek waar we die drie kratten kwijt kunnen, zijn die er tenslotte snel uit. Het laatste losadres is in Moerdijk. Hier gaan de vijf pallets wijn eruit. Dat lukt net ná de lunch. Verlost van de lading, dringt het besef door dat de rit erop zit. Best vreemd, na zo'n intensieve week. We hebben de DAF als een fijn rijdende, stille en comfortabele truck ervaren. Een blik op de boordcomputer leert dat we over ruim 3.500 kilometer ruim 1 op 3,5 hebben gereden. Dat lijkt ons een keurige score, gezien alle bergen en binnenwegen. Nu we toch in Moerdijk zijn, gaan we natuurlijk even bij het hoofdkantoor van FarmTrans langs. Daar willen ze namelijk weten hoe het bevallen is. We kunnen niets anders zeggen dan 'Het was een stevige rit!'

ARJAN OLSTHOORN EN ROBERT SERVAAS